

Chojnice, dnia 7 listopada 1934 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY



POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 47

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

- | | |
|--|-----|
| 89. Zarządzenie Starosty powiatowego powiatu chojnickiego z dnia 28 października 1934 r. w sprawie raka ziemniaczanego w Granowie | 187 |
| 90. Ogłoszenie Starosty powiatowego chojnickiego z dnia 26 października 1934 r. w sprawie ustalenia ceny detalicznej sprzedaży nafty | 188 |

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

- | | |
|---|-----|
| 1. Komunikat wyjaśniający prawidłowe wystawianie przez pracodawców zaświadczeń zwolnienia z pracy w celu otrzymania zasiłku z Funduszu Bezrobocia | 189 |
|---|-----|

DZIAŁ URZĘDOWY

89

Zarządzenie

Starosty powiatowego powiatu chojnickiego

z dnia 28 października 1934 r.

w sprawie raka ziemniaczanego.
w Granowie.

Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu donosi mi, że na ogródku własności Augustyna Musolfa a użytkowanym przez Jana Narlocha w Granowie stwierdzono raka ziemniaczanego.

Działając na podstawie § 16 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 71 poz. 644) zarządzam co następuje:

1) Za grunty zarażone rakiem ziemniaczanym uznaje się całość ogródków własności p. Musolfa Augusta a użytkowane przez Narlocha Jana, Wolskiego, Brettschneidera oraz Musolfa Augusta.

2) Za grunty zagrożone uznaje się:

a) całość gruntów uprawnych wsi Granowo.

3) Z gospodarstw posiadających grunty zarażone, a wyszczególnione pod punktem 1) nie wolno wynosić (wywozić — sprzedać) ziemniaków, ich odpadków, roślin okopowych i cebulowych, wszelkich roślin z korzeniami, chwastów, ziemi i nawozów naturalnych (§ 7).

4) Przechowywanie ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, winno się odbywać w taki sposób, żeby nie pozostawały one w styczności z ziemniakami pochodzącymi z gruntu niezarażonego rakiem ziemniaczanym. Ziemniaki zebrane z gospodarstw posiadających grunty zarażone wolno używać tylko na pokarm i paszę po uprzednim ugotowaniu lub uparowaniu. Wszelkie odpadki pozostałe po zużytkowaniu tych ziemniaków winne być spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 mtr. (§ 4).

5) Ziemniaków zebranych z gruntu zarażonego nie wolno płukać w wodach płynących, kanałach, rowach, stawach i jeziorach. Wodę użytą do płukania tych ziemniaków należy zlewać do specjalnego dołu głębokości przynajmniej 0,75 mtr., wykopanego w odległości nie mniejszej niż 5 mtr. od studni, gnojowni oraz wymienionych wyżej wód. Dół ten winien być następnie odkażany. (§ 5.)

6) Wszelkie odpadki pozostałe na gruncie zarażonym rakiem ziemniaczanym, po zbiorze ziemniaków z tego gruntu winne być na miejscu spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 mtr., nie później niż przed zaoraniem gruntu.

W gospodarstwie posiadającym grunty zarażone a wyszczególnione pod punktem 1 nie wolno pozostawiać ziemniaków na gruntach nie zajętych w danym roku pod uprawę ziemniaków jak również na podwórzach, drogach, miedzach, miejscach kopcowania ziemniaków itp. miejscach. Ziemniaki wyrosłe na gruncie zarażonym z roku ubiegłego i nie zajęte pod uprawę ziemniaków muszą być wykopane i zniszczone do dnia 1 lipca (§ 6).

Składy, piwnice oraz wszelkie inne pomieszczenia, w których znajdowały się ziemniaki dotknięte rakiem ziemniaczanym, a także urządzenia i środki transportowe oraz wszelkie inne przedmioty, które pozostały w styczności z ziemniakami dotkniętymi rakiem, ziemniaczanym winny być niezwłocznie, po usunięciu ziemniaków odkażone przez właścicieli tych pomieszczeń, urządzeń i przedmiotów (§ 13). Jako środek do dezynfekcji winno służyć wapno w stosunku 1:3 z wodą albo 5% formaliną.

8) Na gruntach zarażonych rakiem ziemniaczanym, a wyszczególnionym pod punktem 1) oraz na ogrodach i wszelkich gruntach w bliższej odległości aniżeli 200 mtr. od zabudowań rolnika Rodego i Zawadzkiego, sąsiadujących z gospodarstwem rolnika Musolfi Augusta, nie wolno uprawiać żadnych ziemniaków ani innych roślin okopowych, cebulowych, jak i roślin wyrzanych z korzeniami oraz uprawy rozsąd tychże roślin.

9) Na gruntach zagrożonych rakiem ziemniaczanym, wyszczególnianych pod punktem 2), a więc na gruntach uprawnych wsi Granowo, wolno uprawiać ziemniaki tylko rakoodporne, uznane przez Pomorską Izbę Rolniczą.

10) Ziemniaki rakoodporne zostaną zainteresowanym dostarczone za pośrednictwem tut. Starostwa i Pomorskiej Izby Rolniczej.

11) Zapotrzebowanie sadzeniaków rakoodpornych na rok przyszły winni wszyscy zainteresowani zgłosić do miejscowego wójta najpóźniej do dnia 15. 11. bm., który do dnia 1. 12. br. prześle całość zapotrzebowania do Pomorskiej Izby Rolniczej w Toruniu.

Wszelkie zamówienia, czynione po tym terminie nie będą przyjmowane, a winni niezastosowania się do niniejszego zarządzenia, będą karani w myśl art. 13 rozp. Prezydenta R. P. z dn. 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o łepieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. Ust. Nr. 108 poz. 922) karą aresztu do sześciu tygodni i grzywną od 10 do 10.000,— złotych lub jedną z tych kar.

Starosta Powiatowy

w. z. (—) A. Czerni

wicestarosta.

90

Ogłoszenie

Starosty powiatowego chojnickiego

z dnia 2 października 1934 r.

w sprawie ustalenia ceny detalicznej sprzedaży nafty.

Na podstawie § 1 rozp. Wojewody pomorskiego z dnia 18. 11. 1932 r. o regulowaniu cen przedmiotów powszedniego użytku (Pomorski Dziennik Wojewódzki Nr. 24 poz. 377) podaję do publicznej wiadomości, że z dniem ogłoszenia niniejszego obowiązuje cena za litr nafty w Chojnicach 45 gr., w Czersku 46 gr. a we wszystkich pozostałych miejscowościach na terenie powiatu 47 gr.

Również podaję do wiadomości, że w myśl § 1 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lutego 1923 r. o ujawnieniu cen przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 139) cena detaliczna za naftę winna być ujawniona we wszystkich sklepach ją sprzedających. Winni pobierania cen wyższych od ustalonych karani będą w myśl art. 8 § 1 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 11. 7. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 573) karą aresztu do jednego miesiąca lub grzywną do tysiąca złotych.

Zarządzenie z dnia 4 października 1934 r. w sprawie ustalenia ceny detalicznej sprzedaży nafty (Orędownik Powiatowy Nr. 43 poz. 84) znosi się.

Starosta Powiatowy

w. z. (—) A. Czerni

wicestarosta.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

I

Komunikat

**wyjaśniający prawidłowe wystawianie przez
pracodawców zaświadczeń zwolnienia z pracy
w celu otrzymania zasiłku z Funduszu
Bezrobocia.**

Wobec zbliżającego się okresu zimowego, a w związku z tem zwiększonym zwalnianiem z pracy robotników, zwłaszcza sezonowych, Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia w Toruniu, ponownie wyjaśnia zakładom pracy, obowiązującym do zabezpieczenia zatrudnionych robotników na wypadek bezrobocia, że w wydawanych zaświadczeniach o zwolnieniu z pracy, celem zgłoszenia prawa do zasiłków ustawowych z Funduszu Bezrobocia, należy obliczać wykazywane dni pracy według ustawowych norm czasu pracy.

Zgodnie z ustawową normą czasu pracy, czas pracy dziennie trwa 8 godzin, a tygodniowej 46 godzin.

Zachodzące w pracy przerwy winne być warunkowo uwidaczniane w wydawanych zaświadczeniach, przyczem przypadające na dni pracy święta, zaliczają się we wszystkich wypadkach jako dni pracy.

W wypadkach okresowego lub stałego skrócenia czasu pracy skutkiem ograniczenia produkcji, lub innych przyczyn, do mniejszej liczby czasu pracy w tygodniu, zakłady pracy mogą wydawać zaświadczenia o zwolnieniu wykazujące zamiast poszczególnych przerw w zabezpieczeniu, w ostatnich 12-tu miesiącach przed zwolnieniem, faktyczną ilość dni zabezpieczenia łącznie ze świętami (oprócz niedziel), nap. „w okresie od dnia do dnia 193. r. podlegał obowiązкови zabezpieczenia po 3 dni w tygodniu, tj. ogółem dni.”

W wypadkach skróconego dnia pracy, t. j. poniżej 8-miu godzin dziennie (w soboty 6 godzin), należy dla ustalenia liczby dni zabezpieczeniowych podzielić ilość przepracowanych godzin przez liczbę godzin normalnego dnia pracy, tj. dnia zgodnego z ustawową normą czasu pracy.

Np. robotnik pracował dziennie, w ciągu tygodnia, po 3 godziny i ma przepracowane za tydzień 18 godzin. Dla otrzymania liczby dni zgodnie z ustawową normą czasu pracy, należy ogólną ilość przepracowanych godzin podzielić przez 8-siem, co uczyni 2 i $\frac{1}{4}$ dni zaliczalnych do zabezpieczenia.

Drugi przykład: robotnik pracował przez 20 tygodni, przyczem w pierwszych 4-ch tygod-

niach bez przerwy, w następnych 10-ciu tygodniowo po 3 dni w tygodniu, a w pozostałych 6-ciu tygodniach po 4 godziny dziennie — obliczenie faktycznej ilości dni zabezpieczeniowych w tym okresie przedstawia się następująco: pierwsze 4 tygodnie po 6 dni, stanowi 24 dni, następnie 10 tygodni po 3 dni, stanowi 30 dni, pozostałe sześć tygodni po 4 godziny dziennie wynosi 144 godziny, które podzielone przez 46 godzin (tj. ustawową normę czasu pracy w tygodniu), stanowi 3 tygodnie i 6 godzin, t. z. 18 i $\frac{3}{4}$ dnia. Ogółem zatem przepracował dany robotnik w ciągu 20 tygodni kalendarzowych 72 i $\frac{3}{4}$ dni zaliczalnych do ubezpieczenia.

Przytoczone przykłady wykazują, że przy skróconym czasie zatrudnienia robotników, zaliczalne do zabezpieczenia dni, jako uzależnione od rozpięcia skrócenia i przerw pracy, ilościowo nie mogą równać się dniom kalendarzowym miarodajnym do ustalenia wstecz, od dnia zwolnienia, rocznego okresu kalendarzowego, z którego ma być obliczona i wykazana w wydawanym zaświadczeniu o zwolnieniu z pracy ilość przepracowanych dni zaliczalnych do zabezpieczenia z włączeniem świąt bez niedziel.

W celu ustalenia przeciętnego zarobku dziennego robotnika należy podać w zaświadczeniu ogólną sumę wypłaconych jemu zarobków w czasie 78-miu dni zaliczalnych do zabezpieczenia, tj. pełnogatynnych dni pracy obliczonych jak wskazano, z zaliczeniem przypadających na dzień pracy świąt bez niedziel.

Niedziele, w których robotnik faktycznie pracował, tylko wówczas zaliczać należy do liczby dni zaliczalnych do zabezpieczenia, gdy praca robotnika trwa nie dłużej niż 5 dni w ciągu tygodnia kalendarzowego.

Np. robotnik mając jednodniową w tygodniu przerwę w pracy, pracował 5 dni powszednich i niedzielę, czyli razem w tygodniu przepracował 6 dni zaliczalne w całości do liczby dni zabezpieczeniowych bez względu na to, że 6-ty dzień pracy robotnika był w niedzielę.

Ogólną sumę zarobku należy podzielić na liczbę dni, za które robotnik otrzymał wynagrodzenie. Np. jeśli w okresie obliczonych 78 dni zabezpieczeniowych przypadało na dni pracy 3 dni świąt, zaliczalnych do okresu zabezpieczenia, w których robotnik nie pracował, należy sumę wypłaconego zarobku w powyższym okresie podzielić przez 75 dni (78 — 3).

Jeżeli robotnik pracował i w dniu świąteczne i otrzymywał za to wynagrodzenie, wówczas ogólną sumę zarobku należy podzielić przez 78, jako że zarobek ten został jemu wypłacony za 78 dni faktycznej pracy.

W tym ostatnim wypadku należy w wystawianych zaświadczeniach wyraźnie zaznaczyć (na marginesie), że pracował w dniu świąteczne.

Jeżeli robotnik pracował tak w święta i niedziele, jak i w dni powszednie (np. w sanatoriach, szpitalach, zakładach gastronomicznych i t. p.), to w takim wypadku, dla otrzymania przeciętnego zarobku jednodniowego należy

0912-1934

wypłacony jemu za 13 tygodni — mieszczących w sobie 78 dni zaliczalnych do zabezpieczenia — zarobek podzielić na 91 dni, za które faktycznie otrzymał on wynagrodzenie, czyniąc o tem odpowiednią adnotację w zaświadczeniu, że pracował w święta i niedziele.

Jeżeli pracownik pracujący w niedziele i święta otrzymywał wynagrodz. miesięcznie, to w celu ustalenia przeciętnego jednodniowego jego zarobku, stosuje się ten sam sposób obliczenia, tj. suma zarobku za 13 tygodni dzieli się przez 91.

Przy pracach trwających krócej niż 13 tygodni, przeciętny dzienny zarobek ustala się przez podzielenie ogólnej sumy zarobku wypłaconego robotnikowi za ilość dni obliczonych zgodnie z ustawową normą czasu pracy.

Należy mieć na uwadze, że nie zalicza się do liczby dni zaliczalnych do zabezpieczenia:

a) okresy za które robotnik przy rozwiązaniu stosunku służbowego otrzymał od pracodawcy iz jakiegokolwiek bądź tytułu odszkodowanie.

b) okresu nie wykorzystanego urlopu, za który robotnik, przy rozwiązaniu stosunku służbowego, otrzymał od pracodawcy odszkodowanie.

c) okresu, za który było wypłacone odszkodowanie za zwolnienie z pracy bez wypowiedzenia.

Natomiast czas spędzony przez robotnika na płatnym urlopie, otrzymanym od pracodawcy w czasie pracy, włącza się do liczby dni zaliczalnych do zabezpieczenia.

Wszelkie ewentualne wątpliwości w zakresie wystawiania zaświadczeń o zwolnieniu z pracy oraz zabezpieczenia na wypadek braku pracy, wyjaśnia Obwodowe Biuro Funduszu Bezrobocia w Toruniu, ul. Jagiellońska 27 tel. 961. —

Za nieprawidłowe wystawianie zaświadczeń zakłady pracy są odpowiedzialne na ogólnych zasadach prawa cywilnego wobec Funduszu Bezrobocia za straty, spowodowane przez umieszczenie w zaświadczeniach, wydawanych bezrobotnym, danych niezgodnych ze stanem faktycznym, zaś winni rozmyślnego przedstawienia, (względnie potwierdzenia nieprawdziwych danych, mających uzasadnić przyznanie zasiłku z tytułu ustawy zabezpieczeniowej, ulegną karze aresztu do 1-go miesiąca, lub grzywny od 30 do 1000 zł., o ile dany czyn nie ulega karze surowszej (art. 35 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 18 lipca 1924 r. podany w obwieszczeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 555 oraz § 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 556).